

ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ

Αιώνιοι Εραστές

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ πολύ τον Κώστα Σιδηρόπουλο για την δημιουργία του
εξωφύλλου.

Ευχαριστώ πολύ την Λιάνα Τζιμογιάννη για την επιμέλεια του κειμένου

Αιώνιοι εραστές σε έναν κόσμο, όπου οι καρδιές έπαψαν να χτυπούν, μέσα σε ναούς εγκλωβισμένους σε σώματα θνητά.
Αιώνιοι εραστές σε ένα μυαλό που το προστάζει η λογική και τα "πρέπει".

Αιώνιοι εραστές σε δύο ψυχές που χωρίζονται, ώστε τα κομμάτια τους να γίνουν ένα.

Και όταν πια το τέλος τους αγκαλιάσει, όλοι θα λένε το ίδιο:

Αιώνιοι εραστές...

Γευόμενος κάθε σταγόνα της θάλασσας, που μού μαστιγώνει βίαια τα χείλη με τη σκληρή αλμύρα της, αφέθηκα στο απύθμενο κενό της, αφήνοντας το τρομακτικό της σκοτάδι να με αγκαλιάσει.

Το ακάνθινο στεφάνι της απογοήτευσης τρυπά δίχως έλεος τις απατηλές μου σκέψεις για μια ζωή μονάχα κοντά της, καθώς κατακόκκινες σταγόνες φανερώνουν του αίματος τη θυσία...

Στροβιλίζουν σαν απόκοσμες μπαλαρίνες μπροστά μου, βλέποντας το νερό να τις παρασέρνει πέρα μακριά στην άβυσσό του.

Θέλω να τις ακολουθήσω τόσο πολύ! Γι'αυτό χάνομαι κι εγώ μαζί τους, σφραγίζοντας μια για πάντα ό,τι πολυτιμότερο έχω, την αιώνια αγάπη μου για εκείνη.

Και ξάφνου την είδα! Εκεί απέναντί μου, με τα χρυσαφένια της μαλλιά να κυματίζουν στο νερό σαν μια νεράιδα του παραμυθιού, που ήρθε για να με σώσει!

Το χαμόγελό της, που τόσο πολύ μού'χε λείπει, αντίκριζα ξανά τώρα, νιώθοντας ότι δε θα το χάσω ποτέ πια. Άπλωσε το χέρι της και με τράβηξε κοντά της. Με αγκάλιασε και με φίλησε εκεί, στην αρχή της άβυσσου. Κι όσο παγωμένα κι αν ήταν, αμέσως η ζεστασιά της αγάπης έμελλε να μας ζεστάνει.

Τίποτα πλέον δε μπορούσε να μας χωρίσει... Κι αν μονάχα μέσα από τον θάνατο και των δυο μας ήταν γραφτό να είμαστε μαζί... ας είναι... Το άξιζε...

"Φόβος"

Άφησέ με να κατοικώ στις γωνιές των ματιών σου,
Να χαϊδεύω τα βλέφαρά σου, να κεντώ τα δάκρυά σου.
Να χρωματίζω τις πιο όμορφες εικόνες που θα κοιτάξεις.

Άσε με να γίνω αιχμάλωτη των ματιών σου!

"Ηχώ"*

** Ευχαριστώ την Εύα Παυλίδου για την παραχώρηση του ποιήματός της.*

Σε μια πολύ μακρινή διάσταση, ζούσε σε έναν ιδιαίτερο κόσμο, ένας χαρούμενος όσο και ξέγνοιαστος νέος, που το όνομά του ήταν Φόβος. Του άρεσε να ζει και να απολαμβάνει κάθε στιγμή της ύπαρξής του, κάτι που φρόντιζε να ομορφαίνει ακόμα περισσότερο η αιώνια σύντροφος της ζωής του, η Ηχώ, από την οποία λάτρευε να ακούει να του επαναλαμβάνει, με τον δικό της τρόπο, ότι τον αγαπά, κάθε φορά που της το έλεγε και εκείνος.

-«Σε αγαπώ...» έλεγαν μουδιασμένα από αγάπη τα χείλια του, καθώς έπλεε στις απέραντες θάλασσες των ματιών της.

-«Σε αγαπώ...» του απαντούσε και εκείνη, ενώ τα δικά της χείλη έτρεμαν από λαχτάρα για μονάχα ένα του φιλή!

Στον μοναδικό κόσμο που ζούσαν, τα πάντα καλύπτονταν από μια αραχνοϋφανη μάσκα αιωνιότητας. Τίποτα δε γερνούσε και κατά συνέπεια, τίποτα δεν πέθαινε. Τα πάντα ήταν φτιαγμένα να αντέχουν στο βάνουσο πέρασμα του χρόνου, ακόμα και οι έμπυχες υπάρξεις, που ζούσαν στον κόσμο αυτό. Μπορεί η κοινωνία τους να μην ήταν τέλεια, αλλά η βασική τους Αρχή ήταν όλοι να είναι ισότιμοι μεταξύ τους και να σέβονται ο ένας τον άλλον. Γεγονός που το κατάφερναν με το να μεγαλώνουν όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως, κοιτώντας έναν τεράστιο ασημένιο καθρέπτη, που απεικόνιζε μια εντελώς διαφορετική

μορφή ύπαρξης: την ανθρώπινη.

Αυτό το έκαναν για να μπορέσουν να δουν και κατά συνέπεια να εντριφτούν στη μακάβρια καταστροφή, διδάσκοντάς τους -όσο ήταν ακόμα πολύ μικροί- στο που μπορεί να οδηγηθεί μια χαμένη ψυχή. Και ο σκοπός τους πετύχαινε μια χαρά, αφού ο ξεπεσμός αλλά και η σταδιακή κατάρρευση ενός ολόκληρου κόσμου, στα μικρά και τρομαγμένα μάτια των παιδιών φάνταζε απίστευτα τρομακτική. Ή τουλάχιστον έτσι πίστευαν, μέχρι να ανακαλύψουν τη δεύτερη όψη ενός νομίσματος, που μέχρι τότε ποτέ κανείς δεν είχε δει... Όταν έφταναν πια στην ηλικία που ο χρόνος σταμάταγε, τότε θεωρητικά πάντα, ήταν αρκετά πια ώριμοι ώστε να πάρουν τον τίτλο που θα τους ακολουθούσε για πάρα πολλά, πολλά χρόνια: αυτόν του «Αιώνιου», μέχρι να φτάσει το βαθύ πλήρωμα του χρόνου και να λάβουν τον τιμητικό τίτλο αλλά και αξίωμα, αυτό του «Αρχαίου».

Κάτι που τους χαροποιούσε ιδιαίτερα, ήταν που βρίσκονταν σε τόσο μακρινή διάσταση από τους ανθρώπους, καθώς έτσι, δεν κινδύνευαν να μολυνθούν από την απληστία, τον εγωισμό, την κακία, τη ζήλεια και όλα όσα τους έκαναν να χάνουν την επαφή με το αγνότερο ανθρώπινο «εγώ» τους. Και γι' αυτούς τους λόγους, για εκείνους, οι άνθρωποι ήταν παράδειγμα προς αποφυγή!

Αν ήθελαν, πάντως, μπορούσαν να επισκεφτούν ανά πάσα στιγμή τον ανθρώπινο κόσμο. Το να μεταφέρουν κάποιον άνθρωπο στο δικό τους, όμως, απαγορευόταν ρητά απ'τον έναν από τους δύο μοναδικούς νόμους τους! Εάν κάποιος τολμούσε να φέρει ανθρώπινη ύπαρξη στη διάστασή τους, θα τιμωρούταν με το χειρότερο τρόπο! Και αφού δεν μπορούσαν να πεθάνουν στον κόσμο τους, τότε τον παραβάτη τον περίμενε κάτι πολύ χειρότερο: η εξορία του στον κόσμο των ανθρώπων! Εκεί, δηλαδή, όπου ο χρόνος κυλούσε αδυσώπητα, παίρνοντας τα πάντα στο πέρασμά του... εκεί όπου έπρεπε να αντιμετωπίσουν και τη μοχθηρία των ίδιων των ανθρώπων, κάτι που όχι μόνο τους τρόμαζε, αλλά και τους προκαλούσε μια αβάσταχτη απέχθεια, αφού από τα ελάχιστα που έβλεπαν, είχαν την εντύπωση ότι μόνο αυτό μπορούσαν να είναι οι άνθρωποι: μοχθηροί. Βέβαια δεν έπαιρναν όλοι το “μάθημα” που είχαν αποφασίσει οι αρχαιότεροι να περάσουν μέσα από τον καθρέπτη αυτό. Υπήρχαν και κάποιες υπάρξεις, που γοητεύονταν από τη συμπεριφορά των ανθρώπων, αφού πίστευαν ότι ο κυριότερος λόγος που έκαναν παράλογες -όπως τις έβλεπαν εκείνοι- κινήσεις, ήταν επειδή το δικό τους είδος δε μπορούσε να ζήσει αιώνια. Άρα, ήταν αναγκασμένοι να βιώνουν τα πάντα στο έπακρο, γεγονός που τους οδηγούσε και στα αναμενόμενα λάθη. Παρατηρούσαν το πάθος των

ανθρώπων σε ό,τι και αν έκαναν, κάτι που στον κόσμο τους έλειπε, καθώς δεν είχαν λόγο να βιάζονται για τίποτα. Έβλεπαν την τρέλα της παρόρμησης να τους οδηγεί ακόμα και στο θάνατο, μα κάτι τους έλεγε ότι αν μπορούσαν, θα το ξανάκαναν! Μπορούσαν να νιώσουν την αχαλίνωτη ψυχή τους, να διψάει για ελευθερία! Κάτι που και πάλι δεν είχαν, αφού τα πάντα ήταν ελεγχόμενα, βάζοντας τη ζωή τους σε τροχιές προκαθορισμένες, από μικρή ηλικία. Τους επέβαλλαν ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος, δίχως να τους αφήνουν να το ανακαλύψουν από μόνοι τους, ώστε να χαρούν τη δύναμη της γνώσης που τους δίδασκε η ίδια η ζωή και όχι της διδασκαλίας που τους δίδασκε ένας άψυχος καθρέπτης. Και σίγουρα στη δική τους περίπτωση, που η ύπαρξή τους ήταν αιώνια, είχαν στα χέρια τους μια αστείρευτη πηγή γνώσης, που παρόλα αυτά, χάνονταν ανεκμετάλλευτη...

Δεν ήθελαν όμως, να αποκαλύψουν σε κανέναν αυτές τις σκέψεις τους. Όχι γιατί φοβόντουσαν, αλλά επειδή κανείς δεν θα είχε να τους δώσει μια ικανοποιητική απάντηση, αφού όλοι ακολουθούσαν πιστά και κυριολεκτικά τυφλά τη διδαχή του καθρέπτη, που μεγάλωνε αιώνες τώρα, τα παιδιά του κόσμου τους, δίχως ποτέ κάποιος να ρωτήσει ένα «Γιατί;».

Οι μόνοι που μπορούσαν να δώσουν μια απάντηση σε αυτό το ερώτημα, ήταν οι πρώτοι Αρχαίοι του κόσμου

τους, αφού αυτοί είχαν επιβάλει τον συγκεκριμένο τρόπο ζωής. Επειδή όμως, ο τόπος τους αδυνατούσε να χωρέσει τόσους αιώνιους, μόλις οι πρώτοι «Αρχαίοι» ανά γενιά, που δεν είχαν κάνει παιδιά, έκριναν ότι είχε φτάσει η ώρα, έφευγαν για πάντα σε άλλες διαστάσεις, εξερευνώντας νέους και μακρινούς κόσμους. Επέλεγαν να μείνουν σε κάποιον από αυτούς, ελευθερώνοντας κατά αυτόν τον τρόπο χώρο για τις νέες γενεές. Έπειτα, η σειρά ήταν για όσους είχαν παιδιά, μα είχαν χαρακτηριστεί ως «Αιώνιοι», οπότε δεν είχαν ανάγκη πλέον την φροντίδα τους. Αν για κάποιο λόγο δε μπορούσαν να φύγουν, τότε μέχρι να ανοίξει ο απαιτούμενος χώρος, απαγορευόταν ρητά η γονιμοποίηση! Αυτός ήταν κι ο δεύτερος και τελευταίος νόμος της κοινωνίας τους. Με το πέρασμα των χρόνων είχαν αλλάξει τόσες γενεές, που όσες υπήρχαν ακόμα εκεί, απλά ακολουθούσαν το πρότυπο χιλιάδων άλλων γενεών, που κι αυτοί ακολουθούσαν με τη σειρά τους αυτό που προέβλεπε η ιστορία τους... Αυτός λοιπόν ήταν ο κόσμος, όπου ζούσαν ο Φόβος και η Ηχώ. Και ανήκαν κι εκείνοι σε αυτές τις σκεπτόμενες υπάρξεις, που τους βασάνιζε ένα αιώνιο «Γιατί». Ως γενιά οι δυο τους, είχαν ήδη χαρακτηριστεί ως «Αρχαίοι» και πλησίαζε πια η ώρα, που θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τη διάστασή τους, ώστε να τους αντικαταστήσουν τα παιδιά.

-«Ξέρεις τι σκεφτόμουν, αγάπη μου;» ρώτησε ο Φόβος την Ηχώ κάπως διστακτικά.

-«Τι σκεφτόσουν, αγάπη μου;» τον ρώτησε κι εκείνη με τη σειρά της.

Ο Φόβος δεν απάντησε αμέσως. Ήθελε να είναι σίγουρος γ'αυτό που θα ξεστόμιζε, αφού οι συνέπειες θα ήταν ολέθριες και για τους δυο. Η σκέψη όμως, αυτή τον βασάνιζε εδώ και μέρες και ήθελε να τη μοιραστεί μαζί της πάσει θυσία!

-«Να πάμε στη διάσταση των ανθρώπων...» της εξομολογήθηκε τελικά.

-«Στη διάσταση των ανθρώπων;» επανέλαβε εκείνη αρκετά έκπληκτη.

-«Ναι... Το σκεφτόμουν πολύ καιρό τώρα...» συνέχισε να της λέει, θέλοντας να της ξεδιπλώσει όλη τη σκέψη, που τον είχε οδηγήσει σε μια τέτοια απόφαση.

-«Το σκεφτόσουν πολύ καιρό τώρα...» μουρμούρισε εκείνη ελαφρώς σκεπτική.

-«Σου ζητώ συγνώμη που δε στο είπα νωρίτερα, καλή μου...» της απάντησε ο Φόβος σχεδόν απολογητικά, καταλαβαίνοντας αλλά και κατανοώντας την ενόχλησή της, «απλά ήθελα να είμαι σίγουρος πριν σου αναφέρω κάτι... Τώρα πλέον είμαι!», κατέληξε χαμογελώντας τρυφερά.

-«Είσαι;» τον ρώτησε εκείνη δίνοντάς του συγχρόνως το γλυκό φιλί της συγχώρεσης.

Απολαμβάνοντας τα ζεστά της χείλη, ο Φόβος κλείνοντας τα μάτια του, ένιωσε βαθιά μέσα στην ψυχή του την επιβεβαίωση εκείνου ακριβώς του συναισθήματος, που τον είχε ωθήσει σε αυτή την απόφαση, τη δίχως γυρισμό. Ένιωσε την ανάγκη να κάνει όλα αυτά, που θα τον οδηγούσε η αδέσμευτη ψυχή του, ξέροντας ότι δε θα ζούσε για πάντα: να χαρίσει στην Ηχώ του, το πάθος μιας αγάπης που - γυμνή κι απελευθερωμένη πια, από μια αθανασία, που τα έκανε όλα ανούσια, πλέον ό,τι κι αν της πρόσφερε με κάθε του κίνηση- θα αποκτούσε αξία! Κι αν ήταν να πεθάνει πριν την έλευση του χρόνου, δεν τον ένοιαζε καθόλου. Ο έρωτάς του για εκείνη το άξιζε μέχρι τη στιγμή που θα άφηνε την τελευταία του ανάσα! Όπως ακριβώς οι άνθρωποι, που έβλεπε στον καθρέπτη, ζηλεύοντάς τους τόσο πολύ για όσα μπορούσαν να νιώσουν μέσα από την θνησιμότητά τους. Όλοι αυτοί οι λόγοι ήταν η αιτία που είχε επιλέξει αυτή τη διάσταση: να μπορεί να νιώσει, αλλά και να προσφέρει μιαν αγάπη, που κανείς «Αιώνιος» ως τώρα, δεν είχε θελήσει να δώσει. Κι αυτό ήταν για εκείνον ένα ελάττωμα, που κανείς από τον κόσμο του δε μπορούσε να δει, κοιτάζοντας μονάχα τα ελαττώματα των ανθρώπων και όχι τα προτερήματά τους, καθώς φοβόντουσαν την απώλεια μιας αιωνιότητας, που το μόνο που είχε να τους προσφέρει, ήταν μια ζωή ανούσια και άδεια...

-«Λοιπόν; Θα πέθαινες μαζί μου;» τη ρώτησε αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια του.

-«Θα πέθαινα μαζί σου...» του απάντησε εκείνη με απόλυτη σιγουριά.

Και αμέσως έσμιζαν ξανά ο ένας με τον άλλον, με το πάθος που τους προσέφερε η τωρινή τους κατάσταση, γνωρίζοντας ότι σύντομα αυτό θα άλλαζε προς το καλύτερο. Μονάχα λίγη υπομονή χρειαζόταν και τότε, για πρώτη φορά στην αιώνια ζωή τους, ένωσαν το πρωτόγνωρο, για αυτούς, συναίσθημα της ανυπομονησίας! Ένα συναίσθημα, που ως τώρα το είχαν βιώσει μονάχα σε μια παγωμένη επιφάνεια ενός άψυχου καθρέπτη...

Ο καιρός πέρασε κι επιτέλους, έφτασε το πολυπόθητο πλήρωμα του χρόνου να αποχωρήσουν από τον κόσμο τους. Αποχαιρέτησαν φίλους και συγγενείς και μη μπορώντας να κρύψουν άλλο την ανυπομονησία τους, ετοιμάστηκαν για το διαστρικό ταξίδι τους. Δεν είπαν σε κανέναν που θα πάνε, δεν ήθελαν να γίνουν κι αυτοί παράδειγμα προς αποφυγή σε αδιάκριτα μάτια, που θα τους παρακολουθούσαν μέσα από τον καθρέπτη τους, ειδικά στην περίπτωση που ίσως αποτύχαιναν με τη ζωή τους εκεί. Μα κυρίως δεν ήθελαν να αποθαρρύνουν όσους και όσες επιχειρούσαν κάποτε να ακολουθήσουν τα βήματά τους. Θα προσπαθούσαν να δρουν «αόρατοι» σε έναν

κόσμο, που κανείς δεν θα μπορούσε να τους διακρίνει. Και θα έκαναν τα πάντα για αυτό! Ζώντας ευτυχισμένοι τη θνητή πια ζωή τους, το ζευγάρι είχε καταφέρει να προσαρμοστεί απόλυτα στις ανθρώπινες συνήθειες, αφού τόσα χρόνια, παρατηρώντας τους, ήξεραν τα πάντα για εκείνους. Όταν βγήκε η πρώτη τους ρυτίδα, την κοίταζαν εκστασιασμένοι στον καθρέπτη, νιώθοντας για πρώτη φορά στη ζωή τους, το απαλό άγγιγμα του χρόνου. Δεν τους ένοιαζε λεπτό, ούτε μετάνιωσαν ποτέ για την επιλογή τους, αντίθετα ο έρωτάς τους δυνάμωσε ακόμα πιο πολύ! Αφού ήξεραν ότι κάποτε όλα αυτά θα τελείωναν, απολάμβαναν ο ένας τον άλλο, κάθε λεπτό της μέρας, σαν να ήταν η τελευταία. Γι'αυτό φρόντιζαν κάθε κίνηση αγάπης να είναι μοναδική, σχεδόν μαγική. Και κάθε «Σε αγαπώ» που ξεστόμιζαν τα χείλη τους, γέμιζε με τη ζεστασιά κάθε κυττάρου του κορμιού τους.

Οι φίλοι που απέκτησαν το διάστημα που ζούσαν εκεί, τους αγαπούσαν και τους εκτιμούσαν πάρα πολύ. Αυτό οφείλονταν στον πολύ ευγενικό τους χαρακτήρα, αλλά και στην ιδιαίτερη φύση τους, που όσο και αν προσπαθούσαν να κρύψουν, τους ήταν αδύνατο! Πραγματικά ξεχώριζαν όπου και αν πήγαιναν! Τα λόγια τους, οι κινήσεις τους κι ενίοτε οι απόψεις τους για τη ζωή, μάγευαν κυριολεκτικά όποιον βρισκόταν κοντά τους. Όταν όλοι τούς άκουγαν να μιλάνε ο ένας

για τον άλλον με τόση αγάπη και πάθος, τότε ο χώρος πλημμύριζε με ένα άρωμα μεθυστικό και τα κορμιά όλων λικνίζονταν σε ένα χορό, που τους παράσερνε σε ρυθμούς ηδονής κι αγνού έρωτα! Γι'αυτό τους είχαν χαρακτηρίσει “αιώνιους εραστές”. Μια τόσο δυνατή αγάπη, αδυνατούσε να καθεί στο πέρασμα του χρόνου! Κι αν κάποτε τους χώριζε ο θάνατος, σίγουρα ο φιλεύσπλαχνος Θεός θα έβρισκε τον τρόπο να τους ενώσει ξανά...

Όμως, τα λόγια που άκουγε, αντί να τον κάνουν ευτυχισμένο, αντίθετα του προκάλεσαν κάτι πρωτόγνωρο: για πρώτη φορά στη ζωή του Φόβου, αποτυπώθηκε η φρικτή αίσθηση του τρόμου! Κι αυτό επειδή στον δικό του αστρικό κόσμο, δεν υπήρχαν θεοί, που θα έπρεπε να βασίζουν όνειρα κι ελπίδες σε αυτούς, καθώς είχαν όλο τον χρόνο με το μέρος τους, να κάνουν ό,τι επιθυμούσαν, οποιαδήποτε στιγμή! Άρα λοιπόν εκείνος, ως άνθρωπος πια, όχι μόνο δεν ήξερε, αλλά αδυνατούσε και να αντιληφτεί πως θα έπρεπε για οποιοδήποτε λόγο, να βασίσει όνειρα και ελπίδες στα χέρια κάποιου άλλου. Ειδικά σε κάποιον που το μόνο στοιχείο ύπαρξής του, ήταν απλά μια ανθρώπινη πίστη στο πρόσωπό του, η οποία είχε δημιουργηθεί από την αρχέγονη ανάγκη του ανθρώπινου είδους, να ελπίζει πάντα σε κάτι ανώτερο από αυτό!

Αυτόματα όμως μια τέτοια σκέψη τον οδηγούσε σε ένα

συμπέρασμα, που το συναίσθημα που του προκαλούσε δεν του άρεσε καθόλου. Γιατί πολύ απλά αυτό σήμαινε, πως όταν θα έφτανε το τέλος, όλη αυτή η αγάπη που ένιωθε για την Ηχώ, θα έσβηνε στη λήθη του χρόνου. Και παρόλο που στην αρχή δεν το είχε σκεφτεί αυτό, *τώρα* που γνώρισε πώς είναι η αληθινή αγάπη, *τώρα* που τη βίωσε βαθιά στο θνητό πετσί του, *τώρα* του δημιουργήθηκε και η ανθρώπινη ανάγκη να μη θέλει να τη χάσει...

Πώς θα μπορούσε άραγε να τα είχε προβλέψει όλα αυτά; Αφού όσο ζούσε στον κόσμο του, δεν ήξερε τι σημαίνει να αγαπάς δίχως αύριο! Και τώρα που το έμαθε πολύ γρήγορα, το όνομά του μετατράπηκε σε ένα βαρύ συναίσθημα! Γεμάτος φόβο πια, ένιωθε πως είχε παρασύρει την Ηχώ σε μια ζωή, που στο τέλος, ο θάνατος θα την παρέσερνε μακριά του. Ήταν όμως, πολύ αργά πια για να μπορέσει να το αλλάξει αυτό. Έτσι, αναπόφευκτα άρχισε να νιώθει την ανάγκη του να βασίσει τις ελπίδες του σε μια ύπαρξη ανώτερη από τη δική του και να προσεύχεται κι εκείνος πια, στον άγνωστο και περίεργο θεό των ανθρώπων...

-«Το όνομα μου είναι Φόβος, φιλεύσπλαχνε Θεέ των ανθρώπων...» ήταν οι πρώτες λέξεις του γερασμένου πια άντρα, κάθε φορά που ξεκίναγε την προσευχή του. «Τόσα χρόνια Σου μιλάω, βιώνοντας μονάχα τη σιωπή Σου, μα απ'ό,τι λένε οι άνθρωποι, αυτό είναι φυσιολογικό... Αν και δε στο λέω για πρώτη φορά,

ποτέ δε θα μπορέσω να το κατανοήσω αυτό, ποτέ δε θα μπορέσω να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να ακούς, αλλά να μην απαντάς... Πώς είναι να συμπάσχεις με τον πόνο μας, αλλά να μην δίνεις μια λέξη ελπίδας... Και κυρίως, πώς επιλέγεις κάποιους να τους βοηθάς, ενώ κάποιους άλλους όχι. Δεν είναι θέμα πίστης προς Εσένα, ούτε αμφισβήτησης. Είναι μονάχα η ατέρμονη ανάγκη μου να ξέρω αν εγώ είμαι μέσα στις επιλογές Σου να με βοηθήσεις ή όχι...» συνέχισε να λέει ο Φόβος με τρεμάμενη φωνή, καθώς ένα δάκρυ κυλούσε στο ζεστό μάγουλό του, μη μπορώντας να αντέξει ούτε καν τη σκέψη ότι θα έχανε την Ηχώ του...

-«Ξέρω ότι η επιλογή μου να απαρνηθώ το θείο δώρο Σου ως θάνατος, ίσως ήταν προσβλητικό για Εσένα. Όμως ποιο το νόημα της ελεύθερης βούλησης, που μας χάρισες απλόχερα, αν είναι να τιμωρούμαστε όταν την αξιοποιούμε; Εκτός και αν η περιβόητη φιλευσπλαχνία Σου δε φτάνει στη δική μου διάσταση... Αλλά τότε δεν είσαι ο Δημιουργός των πάντων, αν βέβαια, ισχύει κάτι τέτοιο... Ξέρω... Γίνομαι αυθάδης, ίσως και ανάξιος της φιλευσπλαχνίας Σου, αλλά ξέρω και το άλλο: πως επιθυμείς την ειλικρινή πίστη προς εσένα και -θέλω να πιστεύω- ότι ειλικρίνεια δεν είναι μονάχα να Σου απευθύνεται κάποιος σαν να σε φοβάται, αλλά να σε σέβεται και να σε αγαπά με την αγνότητα της καρδιάς του. Κι εγώ έμαθα να σε σέβομαι, όχι όμως και να σε

κατανοώ. Έμαθα να είμαι θεοσεβούμενος και όχι θεοφοβούμενος, όπως είναι η πλειοψηφία των ανθρώπων και αυτό ΝΑΙ, θα έπρεπε να σε προσβάλλει, επειδή δεν κάνουν τίποτα από πίστη και αγάπη, αλλά από φόβο! Αν όμως, θεωρείς ότι η δική μου λογική σε προσβάλλει, τότε τιμήρησέ με. Μα παρακαλώ, όχι την Ηχώ μου, εκείνη δε Σε πείραξε ποτέ. Τις δικές μου αμαρτίες πληρώνει... Γι'αυτό, Σε παρακαλώ με όση πίστη έχω μέσα στην ψυχή μου, μη μου την πάρεις ακόμα κοντά Σου! Έχω τόσο πολύ αγάπη ακόμα να της προσφέρω... Θυσίασα τα πάντα για να συνειδητοποιήσω τι σημαίνει αγάπη και πού μπορεί να φτάσει κάποιος στο όνομά της, για να την προσφέρω σε μια ύπαρξη, για την οποία θα έδινα και τη ζωή μου! Και τώρα που το έζησα, πονάω τόσο, μα τόσο πολύ, γιατί φοβάμαι μην την χάσω...».

Και με αυτές τις σκέψεις κατά νου, ο Φόβος σταμάτησε να μιλά για μερικά λεπτά. Και τότε άξαφνα, πετάχτηκε όρθιος με μια περίεργη έκφραση ικανοποίησης, κάνοντας το πρόσωπό του να λαμποκοπά ολόκληρο!

-«Ναι, έχεις δίκιο! Αυτό είναι τελικά η αγάπη: ο πόνος του να φοβόμαστε μη χάσουμε ό,τι μας δίνει ζωή, ό,τι κάνει την καρδιά μας να χτυπά δυνατά!» μονολόγησε σαν να συνομιλούσε με κάποιον. «Μα το αντίτιμο της γνώσης αυτής είναι πραγματικά τεράστιο... Ας είναι,

όμως... Άξιζε...» κατέληξε, μετατρέποντας την έκφρασή του σε ένα πικρό χαμόγελο θλίψης, αποδεχόμενος - μια για πάντα- αυτό που η φωνή μέσα του, συνέχισε να του λέει:

“Ο,τι έχει ψυχή και το αγαπάς, κάποτε αργά ή γρήγορα, θα πεθάνει, αυτό που το κρατά πραγματικά αιώνιο, είναι η ανάμνησή του...”

Με μοναδικό συναίσθημα μέσα του την αγάπη, πήγε με προσεκτικά βήματα στην κρεβατοκάμαρά τους, όπου κοιμόταν η Ηχώ. Χαϊδεύοντας τρυφερά τις βαθιές ρυτίδες του προσώπου της, έσκυψε και προσπαθώντας να μην την ενοχλήσει, την φίλησε τρυφερά στο μάγουλο.

-«Σε αγαπώ...» της είπε ψιθυριστά.

-«Σε αγαπώ...» του απάντησε κι εκείνη χαμογελώντας του, δείχνοντας ότι δεν την είχε ενοχλήσει καθόλου το ότι την είχε ξυπνήσει.

Ξαπλώνοντας κοντά της ο Φόβος, της χάρισε την τεράστια και ζεστή αγκαλιά του, αφήνοντάς τη να αποκοιμηθεί μέσα στην ασφάλεια, που πάντα της πρόσφερε και που άρεσε στην Ηχώ να νιώθει. Μέχρι που ο Μορφέας -θέλοντας να τον απαλλάξει από τις άσχημες σκέψεις του- επισκέφτηκε τον Φόβο, παρασέρνοντας και τους δύο σε κόσμους, όπου ο καθένας είχε μονάχα αυτό που πάντα επιθυμούσε: και δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά μόνο το να έχει ο ένας τον άλλο...

Πέρασαν αρκετές ημέρες κι οι φίλοι τους είχαν αρχίσει να ανησυχούν, αφού δεν τους είχαν δει, ούτε είχαν μάθει νέα τους. Έτσι, αποφάσισαν να ειδοποιήσουν την αστυνομία για να μάθουν τι είχε συμβεί, αφού -όπως τους είχαν πει- δεν είχαν κανέναν συγγενή στην πόλη αυτή.

Οι αστυνομικοί ψάχνοντας το μικρό σπιτάκι του ζευγαριού, σπιθαμή προς σπιθαμή, έφτασαν και στην κρεβατοκάμαρά τους. Ανοίγοντας την πόρτα βρήκαν το ζευγάρι ξαπλωμένο στο κρεβάτι, σε προχωρημένη σήψη, έχοντας ακόμα αγκαλιά ο ένας τον άλλο! Το περιεργο ήταν πως το δωμάτιο είχε κατακλυστεί από μια υπέροχη μυρωδιά γιασεμιού, κάνοντας τους έκπληκτους αστυνομικούς να αναρωτιούνται από πού προερχόταν! Μην έχοντας άλλη επιλογή και μη μπορώντας να κάνουν κάτι άλλο, βγήκαν από το σπίτι, για να ενημερώσουν τους φίλους τους, οι οποίοι ακούγοντας τα τραγικά νέα, λύγισαν και ξέσπασαν σε λυγμούς.

Συνειδητοποιώντας όμως, πόσο ήσυχα και τον τρόπο που ξεψύχησαν, ο πόνος τους καταλάγιασε, κάνοντάς τους να μονολογούν συνέχεια την ίδια φράση «Αιώνιοι εραστές...».

Και κάποια βράδια, όταν το απαλό αεράκι μεταφέρει ψίθυρους και σκέψεις σε αυτιά που μόνο την αγάπη μπορούν να αφουγκραστούν, ακούγεται ο ύμνος της λατρείας ενός άντρα τόσο μοναδικού, που έτρεφε με

όλη του την ψυχή, για τη γυναίκα, που κι εκείνη με τη σειρά της επαναλαμβάνει... σαν ηχώ...

“Όχι, η αγάπη δεν είναι νεκρή, σε αυτή την καρδιά, σε αυτά τα μάτια και σε αυτό το στόμα, που γεύτηκε την αρχή του θανάτου της.

Άκουσέ με, έχω νιώσει το γραφικό, το μονότονο και το γοητευτικό.

Αγαπώ κι αποδέχτηκα πλέον την αγάπη με την τρυφερότητα αλλά και τη σκληρότητα, που αυτή προσφέρει.

Η αγάπη μου έχει μόνο ένα όνομα, μια μορφή. Όλα τα υπόλοιπα εξαφανίζονται, καθώς όλες μου οι σκέψεις προσκολλώνται σε αυτήν.

Η αγάπη μου έχει μόνο ένα όνομα, μια μορφή. Και ίσως κάποια μέρα θυμηθείς τη μορφή, αλλά και το όνομα της αγάπης μου αυτής την ώρα που η τελευταία αχτίδα φωτός αστράφτει πάνω στην τρεμουλιαστή επιφάνεια των κυμάτων, ή αλλιώς σε μια θυελλώδη νύχτα κάτω από ένα δέντρο στην υγρή ύπαιθρο! Την ώρα που ένα ανοιξιάτικο πρωινό γεμάτο μεθυστικά αρώματα, που τα παρασέρνει το απαλό αεράκι κατευθείαν από το κορμί σου!

Μια βροχερή μέρα, λίγο πριν πας για ύπνο τα ξημερώματα, δες τον εαυτό σου στον καθρέπτη κι εκεί θα δεις κι εμένα, που σε αγάπησα περισσότερο από ό,τι φαντάζεσαι και είναι κρίμα να μην ξέρεις...

Πείσε τον εαυτό σου, ότι δεν υπάρχει ανάγκη να μετανιώνεις για τίποτα, αφού πριν από αυτή τη θνητή ζωή, ένιωθες μονάχα τους καημούς παλιών νεκρών στίχων, που περιφρονούσαν μια αγάπη τόσο αγνή, όσο και η δική μας.

Και όταν θα χαθείς για πάντα... θα εξακολουθείς να είσαι όμορφη και επιθυμητή...

Τωσως να είμαι κι εγώ νεκρός ήδη, περικλείοντας πλήρως την αθάνατη ψυχή μου στην εκπληκτική εικόνα σου, ανάμεσα στα ατελείωτα θαύματα της ζωής και της αιωνιότητας.

Ο ήχος της φωνής σου, η λαμπερή σου εμφάνιση, η μυρωδιά σου, η μυρωδιά των μαλλιών σου και πολλά άλλα, θα ζουν ακόμα μέσα μου...

Δεν είμαι τέλειος ούτε τόσο μοναδικός όσο ήθελα να είμαι μονάχα για εσένα...

Είμαι ο θνητός πλέον, που -επειδή ήθελα να μάθω πως να σε αγαπώ- έγινα τόσο καλός, όσο η αγάπη μου -άξιζε να είμαι- για σένα!

Είμαι η ανάμνηση που θέλω να θυμάσαι... που σε αυτή την άθλια γη του τίποτα, βρήκε και άνθισε η αγάπη μου για σένα."

-«Και αυτή ήταν η υπέροχη ιστορία τους...» ακούστηκε μια φωνή να λέει, σε έναν φαρδύ διάδρομο, πίσω από έναν τεράστιο ασημένιο καθρέπτη, που εκείνη την ώρα, η τελευταία εικόνα που του είχε απομείνει, έσβηνε σταδιακά. «Ποτέ κανείς από αυτούς που είχαν την τιμή να τους γνωρίσουν, δεν τους ξέχασε στη γη, όσα χρόνια και αν πέρασαν! Μα και κανείς δε θα τους λησμονήσει όσα κι αν περάσουν. Και ειδικά... ΕΜΕΙΣ!», είπε ο άντρας με το αιώνια νεανικό του πρόσωπο, κοιτώντας τα εκστασιασμένα μάτια δεκάδων μικρών παιδιών. «Είναι ο λόγος που ο κόσμος μας άλλαξε ριζικά! Από τότε που τους εντοπίσαμε στη γη,

παρακολουθούσαμε διακριτικά τη ζωή τους σε αυτήν. Ποτέ κανείς από εμάς δεν είχε τολμήσει άλλοτε κάτι τέτοιο κι ήταν πραγματικά πρωτόγνωρο! Μαζί με εκείνους μάθαμε κι εμείς όχι μόνο για την αληθινή αγάπη, αλλά και για την αξία μας ως υπάρξεις. Γι'αυτό αποφασίσαμε εδώ και χρόνια, να αλλάξουμε το μοτίβο της διαπαιδαγώγησής σας. Για να μπορείτε να κρίνετε από μόνοι σας “τι είναι πραγματικά λάθος” και “τι σωστό”. Αλλά κυρίως, για να γνωρίσετε αυτό που όλοι εμείς δε θα νιώσουμε ποτέ : ότι αυτό που έχει ψυχή και το αγαπάς, κάποτε αργά ή γρήγορα, θα πεθάνει κι ότι αυτό που το κρατά πραγματικά αιώνιο, είναι η ανάμνησή του. Χάρη στην αυτοθυσία της αγάπης τους, εκείνοι κατάφεραν να γίνουν ξανά “αθάνατοι”, αλλά κι εμείς να γνωρίσουμε μέσα από αυτούς “τι σημαίνει αγάπη”...

Τέλος

Ο Μάριος Καρακατσάνης γεννήθηκε το 1978 στον Πειραιά. Ανήσυχος από μικρό παιδί, τον ήλκυε το παράξενο, το ανεξήγητο και το μεταφυσικό στοιχείο. Ανέκαθεν του άρεσε να παρακολουθεί ταινίες τρόμου, να ασχολείται με την ταχυδακτυλουργία και να γράφει ποιήματα. Σε ηλικία 13 ετών ξεκίνησε το πρώτο του έργο: μια ποιητική συλλογή, όπου περιέγραφε -με το δικό του πάντα, προσωπικό στυλ- τις σκέψεις, τις ανησυχίες, την αγωνία του, αλλά και τις προσωπικές του εμπειρίες, ευχάριστες και δυσάρεστες. Η εν λόγω ποιητική συλλογή

εκδόθηκε τον Οκτώβρη του 2014. Μεγαλώνοντας, συνέχισε να γράφει ασταμάτητα, καταφέροντας να περιορίσει σημαντικά τη δυσλεξία του, αλλά και να την εκμεταλλευτεί, μεταφέροντας όλες τις εικόνες που είχε στο μυαλό, σε γραπτό λόγο, όσο δύσκολο κι αν είναι!

«Το ξύπνημα» είναι το πρώτο του δημοσιευμένο έργο από τις Εκδόσεις Bookstars. Το 2013 κυκλοφόρησε «Η Συμφωνία» από τις εκδόσεις Ελληνική Πρωτοβουλία και τον Οκτώβριο του 2014 η «Άμυ» από τον ίδιο εκδοτικό. Έκτοτε, 35 άλλα διηγήματα δημοσιεύτηκαν στην ιστοσελίδα του www.marioskarakatsanis.gr, προς δωρεάν τέρψη των αναγνωστών του!

Στον Πανελλήνιο διαγωνισμό «Βραβεία Λογοτεχνίας του Φανταστικού "Larry Niven"» διακρίθηκε με την τρίτη (3η) θέση στη συγγραφή νουβέλας και η βράβευση έλαβε χώρα τον Απρίλιο του 2015.

Στον επίσης Πανελλήνιο διαγωνισμό "Ασημένια σελίδα 2015", έλαβε την πρώτη (1η) θέση με έπαινο στην κατηγορία "Διήγημα".

Τα δύο μυθιστορήματά του «Η Συμφωνία» και η «Άμυ» θα επανεκδοθούν από τις Εκδόσεις Όστρια τον Οκτώβριο του 2015.